

— На радо сърдце, господже, на кѣдѣ ще идите?

— Имамъ намѣреніе . . . да идѣ до стѣпѣтъ на Елвентъ. — И ми показа съ бычѣтъ си мѣгливъ единъ върхъ отдесно на пѣтътъ. — Мыслижъ, приложи, че не сте го посѣтили никога.

— Никога, господже. Много пѣтъ съмъ искалъ, но незнамъ и азъ защо не съмъ го направлялъ.

— Добръ кога е тѣй; но понеже е кѣсно вече трѣбва да карамы по-бържѣ. И азъ обѣрнѣхъ коня и трѣгнѣхмы на трѣсъ.

А когато коніетъ кѣлсѣхъ, азъ си прѣввърляхъ прѣсъ умъ причинѣтъ на туй ненадѣйно пѣтуваніе, което не ми ся виждаше непрѣдумслено. Мысляхъ си че врѣмето и размышленіята сѣ намалили първото впечатленіе на клеветытъ противъ мене; и че възможно е, да ся е усумнила въ лѣжытъ на г-жѣ Елуень, та да ся е погрыжила да ся срѣщне съ мене безъ да ся покаже че го е направила парочно, и тѣй да ми даде удовлетвореніе.

Това като си размысляхъ, малко вниманіе обращахъ върху цѣль-тъ на туй ни странно пѣтуваніе. Много пѣтъ бѣхъ чувалъ че стѣпѣтъ на Елвентъ е отъ пай-любопытнытъ развалины на нова мѣсто, и колчимъ минувахъ прѣсъ единътъ или прѣсъ другытъ пѣтъ, който отива отъ Ренжъ и Жозелентъ кѣмъ морето, съ несыто око запичахъ разбѣрканѣтъ грамаджъ която отъ далечъ ся виждаше като една голѣма канара.